

גליל רב רת לעירן בפרשת השבוע
ערוכים בידי נחמה ליבוביץ
שנה סמינתי
י"ל ע"י מוסד תורה והשכלה למבורגרים ולבער
הסדרות לטי מורחי באמריקה

8

ריחי (תשי"ט)

מ"ט ה - ז (שמעון ולוי)
(גליון זה הוא המטח גליון ריחי תש"ח, טעם אף הוא בכרכת שמעון ולוי.
עיין שם וצדפתו לגליונו.)

א. טאלה כללית:

הטוה את תגובת יעקב למעשה שמעון ולוי במקומו לתגובתו בפרק ל"ד.
מה ההבדל העקרוני בין תגובותיו פה ושם ומתי סבת השנוי?

ב. רמב"ן ה' ד"ה שמעון ולוי החל מן "והנכון בעיני" עד וכן חרגם אונקלוס
הטוה את דבריו כגון לדבריו ל"ד י"ג החל מן "אבל ענין טכס" עד
"ואם נאמין בספר מלחמות".

1. מה פירוט דברי הרמב"ן כאן "ויהיו כולם מן הנפט אשר עשו"?
2. מה הרעיון המשותף בטני המקומות ברמב"ן?
3. מה מוסיף הרמב"ן במקומו על הנאמר בפרשת ויטלה?
4. הטוה את דברי הרמב"ן בטני המקומות הנ"ל לדבריו
בר' י"ב י"ד ד"ה ויהי רעב בארץ החל מן "ודע".
"ט"ז ר"י" ותענה טרי.

מהי דרכו של הרמב"ן בכל המקומות האלה?

ג. אחלק ביעקב ואפיצט בישראל.

עקדת יצחק: ודבר גדול הנביא (יעקב) דבר, שכבר באר החכם (=אריסטו) בפרק
י"ב מהמדות, שהכעס והחמה אף על פי שהם הפעולות הפחותות - הם למעשה יועילים
והוא להרים ולעורר בהם מעלת הגבורה, והיו מאנסי הטם אשר ביניהם, טאמרו
"הקצף חריט המעלה". ואמר עוד דרך זירוז לגבורים: "סלחו סלהבת החום בנחיריה
והרחיקו הדם!" ורצונו לומר בזה: הגבורים יפעלו בעבור הטוב והקצף יעזרת לפעול.
והמה אלה דברי הכתוב (יטעיה ס"ג) "ותוסע לי זרעי ונחמתי היא סמכתני" הנח
ירצה בזה טאם הרב (= הרבה, מדה מופרות) הטם (מן "האף" ומן "העברת") הוא
מויק, יט במעט טהם תועלת, בקצת העתים. וגם הוא מנאר, טיועיל בהנהגת הבית
והמדינה בטעדר הראוי. גם בלמוד החכמות אמר החכם: (כתובות ק"ג): "זדוק טרה
בחלמידיט". ודרך כלל אמר: "אל תהי מחוק - פן יבלעוך!"

ולזה אמר חזקן החכם (=יעקב) טהאף והעברה אשר נחברו יחד בטמעון ולוי דברי
טיחולקו בכל עבטי ישראל. וכולם יקחו חלקם הראוי להם לתועלת המעלה ועזרתה
בכל מה שיצטרך להם, ולא יהיו במקום אחד, פן תצא כאש חמתם ויאבדו מהר.
ר' ט"ר. הירט (תרגום מדרשית): "ארור אפם... הסכנה לכלל האומה ע"י עבדות
יתירה קיימת רק בזמן טקפה וגבורתה של האומה, בזמן היותה צביר כאומה וחזק
אשר על נקלה יוכל להסוף בזרמט המסוכן של טני טבטיט כבירי כח ליהטיט טאט
קננה, - ראולת לעומת זאת בגולה טטועה וקרועה לגזרים אין הסכנה המאטיט אלא
באבדן הכרת הערן העצמי והטחת ההתעלות הרוחנית מקצר רוח ומקוטי הטעבוד.
כדי טאפילו היהודי הטובב עם רכולתו טבית לכיח יגבה לבו לבנות את נצרי
הרחוב האירופיית הפרועיה הטטיטיט אוחו ומתגרים בו בחוצות הכרכיט, וקוק
הוא לטמור ולקייט בקיבו אח רגט כבודו הפרטי והח רגט כבודו הלאומי - מן
ההכרה לכך: "אחלק ביעקב" צדקה וחמד עטה הקבה"ו עם ישראל, טחלק את טבטי
שמעון ולוי להיות נפוצים בין כל הטבטיט האחרים במדינת ישראל, טכן היטה
החוצאה הטבעית מזה, טאחרי התפוררות המדינה לרטיטיט ואחרי גלוח האוטה גולה
אחרי גולה, בטצאו חמיד בכל הגלויות טצאצאי שמעון ולוי, טטפתו ועודדו את
הכח ואת אומץ הלב, את ההתלהבות ואת הגאון היהודי, ופעלו על ידי כן טהרות
היהודי נטאר ער וחי וקייט גוח אחרי טהמדינה עברה ובטלה מן העולט.
העמק דבר: אחלק ביעקב: נצרך לפרקים מעט מעט אנטיט כאלה, אבל רובח במקום אחד
קטיט, על כן "אחלק ביעקב" טיהיו מעט מעט במקום אחד, "ואפיצט בישראל" -
כן בקרב חסידי ישראל נזיט לפעמים איט כזה, כמו טהיה פנחס במעטה זמרי, אבל
רק מעט מעט, ע"כ יהיו נפוצים בישראל.

1. מה הקטי העומד בפני טלח המפויטיט בטקונו?
2. מה בין טטובותיהם?

xxd.

1. ראב"ע ר ד"ה בטודח אל תבוא נפטי עד "להטחית הכל
xx פרט אח דעת ר' אהרן וכיצד דווח ראב"ע את פרוטו.
2. " " " " " הוול "וכן פירוט" עד "אמר ר' מטה הכהן"
xxa. מהו הפירוט השני הטובה בדבריו טאותו הוא דוחה?
b. מה המריץ את ר' אהרן לפרט כאטר פירוט?

הטאלות המטופנות X קטות והמטופנות xx קטות ביותר, יענה כ"א לפי דריגתו.
יט לטלוח טח התטובות לנחמה ליבוביץ ירוטליט קריח מטה.